

день работъше въ обушарницата.

Доиде есенъта. Една хубава сутринь школското звънче весело удари. Децата, стегнати въ нови дрехи, праметнали презъ рамо торбичкитъ съ книги, се запътиха за училище. Болката прелъ въ сърцето на Мильо, и той цълъ день ходи като боленъ. А вечеръта, свитъ подъ чергата, дълго, много дълго плака.

Всичко това си спомни Мильо, приведенъ надъ обувката. Ударитъ на чука тжжно отекваха въ сърцето му. Той си спомни съ каква радост миналата година сграбчи новата читанка и какъ още сжщата вечеръ я преполови на единъ дъхъ. Въ нея имаше толкова нови и непознати нѣща, толкова хубави разкази и стихо-

творения. Пъкъ и картинитъ й! А сега?...

Мильо тежко въздъхна.

— Мильо, какво въздишашъ толкова тежко?

Майсторътъ остави за мигъ ножа, съ който кроеше една подметка, и загледа изпитателно чирака си.

— Нищо, майсторе, само така...

— Кой знае, каква тежка грижа те е налегнала... ами я оттичай до Крушовчанина да ти изрѣже едни подметки, че ми се свърши гьонътъ. Да разкарашъ и мжката си. Па азъ утре ще намина покрай него и ще си видимъ смѣткитъ... Е, оттичай съ престилката де, нѣма да те загрози. Не е срамота, когато човѣкъ работи. Срамно е за онзи, който не работи, а чака наготово!

Мильо понече да хвърли престилката, съ която работъше, но думитъ на майстора го засрамира, и той бързо затича навънъ.

Струваше му се, че всички хора го гледатъ и му се смѣятъ, дето е съ престилка. Пъкъ и тя се развѣваше или се преплиташе въ краката му. За-

